

TÜRK-AMERİKAN İLİŞKİLERİNDE İTTİFAK SÜRECİNİN BAŞLAMASI

M. Vedat GÜRBÜZ*

Özet

Soğuk Savaş döneminde gelişen Türk-Amerikan ilişkileri sonucunda Türkiye daha önce bir başka ülke ile olmadığı kadar ve tarihinde görülmediği ölçülerde ABD ile ittifak ilişkisi içerisine girmiştir. İlk başta şartların zorlaması ve iki ülkenin ihtiyaçları çerçevesinde pürüzsüz başlayan ikili ilişkilerde daha sonra Amerika'nın klasik Soğuk Savaş politikaları çerçevesinde ciddi sorunlar ortaya çıkmış ve Kıbrıs sorunu Amerika ile yaşanan çatışmanın en bariz örneğini teşkil etmiştir. Soğuk Savaş sonrasında bu ilişkiler daha fazla sorgulanmış ve bu ilişkilerin bir ittifak olup olmadığı ve ittifak değilse bu ilişkileri nasıl tanımlamak ve nasıl anlamak gerektiği yönünde çabalar sarf edilmiştir. Ancak bu dönemde de iki tarafın birbirlerine olan ihtiyaçları devam etmiş ve her iki taraf ta ilişkileri zayıflatmak yerine geliştirmeyi seçmiştir. Bu yazıda geriye giderek Türk-Amerikan ittifak sürecinin irdelenmesinin bugünkü tartışmalara olumlu yönde faydasının olacağı kanaatindeyim.

Abstract

Increasing relations between Turkey and the United States during the Cold War period, spawned a deep alliance between Turkey and the United States in a degree that, politically, Turkey never involved in a such alliance with any other power before. Close relations between Turkey and the United States developed fast at the beginning of the Cold War according to Soviet pressures and bilateral interests. But those smooth relations deteriorated when the U.S pursued classical Cold War policies which did not meet Turkey's expectations and Cyprus issue turned the difficulties in a crisis between Turkey and the United States. At the end of the Cold War, the status of the Turkish-American relations were widely discussed. Turks and Americans tried to figure out that, would these two states choose to go on their allied relations? In post-Cold War period neither United States nor Turkey wanted to decrease the relations, in reverse, they wanted to fix and improve the relations respecting their political priorities. In this essay, I tried to go back to near past and reargue the establishment of the Turkish-American alliance to help today's unclearness.

* Doç. Dr., Kahramanmaraş Sütçü İmlam Üniversitesi, Fen-Edebiyat Fakültesi.

Giriş

Ülkeler arası askeri ve siyasi ittifakların kurulması taraf ülkelerin menfaatlerine dayanan ilkeler çerçevesinde gerçekleşmesi gerekmektedir. Bu yüzden ittifakların kuruluş şekli ve ittifakları gerekli kılan baskı unsurlarının mahiyeti, ittifak ilişkilerinin derecesini ve ittifak sorunlarını anlamak için önemli ipuçları vermektedir. Günümüz Türk-Amerikan ittifak, yada ittifak olarak adlandırılan, ilişkilerinde yer yer kriz boyutunda yaşanan sıkıntıları ve ilişkileri tariflendirme zorluklarının iki ülke tarafından yarım asırdır sürdürülen ittifak ilişkisinin doğuşunu ve şeklini kavradığımız takdirde çözümüne katkıda bulunabiliriz. Her şeyden önce ittifak ilişkisi iki ülkenin hür iradesi ve çıkarları çerçevesinde ortaya çıkar. Ancak bu teknik tarif uygulama alın-da nazari olarak yerini korur. Birbirlerine güç olarak denk ülkeler haricinde kurulan ittifaklar mutlaka şartların zorlaması ve eşit olamayan kazanımlar esasına dayalı olarak sürdürülür. Kazanımdaki eşitsizlik daha az alan taraf için tatminkar görülüyorsa bu ilişkilerin yine de ciddi bir tarafı olduğu gerçeğini ortaya koyar. Machiavelli'nin asırlar önce belirttiği gibi, orantısız güce sahip olan iki ülke arasındaki ittifak siyaseten risklidir ve kaçınılması gerekir. Ancak hayati önemdeki baskılar karşısında zayıf olan güçlü olan tarafla ittifaka girebilir, fakat bu durumu fazla sürdürmemesi gerekir. Elbette ki bu öngörü siyasi açıdan bugün de geçerliliği olan bir görüştür; fakat modern dünyadaki kompleks siyasi yapı ve Türkiye'nin özel şartları değerlendirildiğinde bu görüşün şablon olarak alınması gerçekçi görünmemektedir. Türk-Amerikan ittifakında haklı olarak Türkiye'nin küçük ortak muamelesi gördüğü ve görmekte olduğu tezi sıkça ifade edilmekte olmasına rağmen, bu ittifakın Türkiye'ye kazandırdıkları ve Türkiye Cumhuriyeti'nin batıya dönük yapısında Türkiye'ye batı dünyasında güçlü bir çıkış kapısı sağladığı da hatırdada tutulmalıdır.

19 yy ve 20 yy başları özellikle Avrupa başta olmak üzere dünyada siyasi ittifakların hakim olduğu bir dönemdi. Bu ittifaklar düzeneği Soğuk Savaş atmosferinde daha düzenli, daha güvenilir ve yönetilebilir, kendi içlerinde güçlü iki ittifaka ve bu ittifak dışında kalan ve 1970'lere kadar varlık gösteremeyen ittifak dışı zayıf ve etki altında tutulabilir siyasi oluşumlara dönüştü. Bu çerçevede Osmanlı Devleti ve onun halefi Türkiye Cumhuriyeti çevresinde ve dünyadaki ittifak ilişkilerinden belki de en fazla etkilenen ülkelerin başında gelmekteydi. Sona yaklaşmış olan Osmanlı devleti siyasi varlığını uzun bir süre Avrupa'da kurulan ittifaklar arasında başarılı denge siyasetine borçlu oldu. Dünya savaş tarihinde ender bir yere sahip olan K1-

rım Savaşı ile Osmanlı Devletinin denge siyasetinde ne derece başarılı olduğu görülmüştür. Genelde Rusya'yı kendisine dost görmeyen ve bölgede yayılmasını tehlikeli bulan İngiltere Osmanlı devletinin siyasi varlığını Avrupa devletleri nezdinde savunmuştur. Bunun üzerine Türkiye Avrupa'da İngiltere ile en köklü siyasi ilişkilerini kurmuş ve bu ilişkiler Amerika'nın İngiltere'nin yerini alana kadar savaşlar, düşmanlıklar yaşanmasına kesintilere uğramasına rağmen ancak yine de güçlü olarak devam etmiştir. Bir bakıma Tür-Amerikan ittifakı tarihi Türk-İngiliz ilişkilerinin bir devamı olarak görülmelidir.

İngiltere'nin 19yy son çeyreğinde değişen Türkiye politikası sebebiyle Türkiye İngiltere'nin desteğinin yerini doldurmak için Almanya'yı öne sürmüşse de yeni denge unsuru pek başarılı olamamıştır. Cumhuriyetin kurulmasıyla Türkiye, İngiltere'nin bütün politik kurnazlığı ve fırsatçılığına rağmen en yakın ilişkileri bu ülkeyle kurmuştur. Çünkü İngiltere o dönemde dünyanın en güçlü ülkesi ve bu gücü korumak için de gerçekçi politikalar sürdürmekteydi. Türkiye'nin inkılaplarında ve birçok alanda en fazla etkilendiği ülke Fransa siyasi açıdan beklenmedik ve hissi politikaları sebebiyle, Almanya da Türk ticareti ve ordu teçhizatında çok etkin olmasına rağmen ihtirasından çekinildiği için siyasi ilişkiler ve güven alanında Türkiye açısından listenin başında yer almamışlardır. Sonuçta Türkiye Cumhuriyeti her şeye rağmen İngiltere'yi bir dünya lideri olarak görüyor, onun köklü devlet yapısına güveniyor ve siyasi alanda en sıkı ilişkileri bu ülkeyle kuruyordu. Türkiye'nin İngiltere'ye ihtiyacı II Dünya Savaşı sırasında ve sonrasında çok belirgin bir şekilde ortaya çıkmıştır.

Savaş sonrasında batı dünyasının liderliğine yükselen ABD Türkiye'nin en büyük siyasi ilgi alanı haline gelmiştir. Aslında Türk-Amerikan ilişkilerinin savaş sırasında ve sonrasında gelişmesinde ve ittifaka dönüşmesinde İngiltere'nin hayati bir katkısı olmuştur. Zaten Türkiye Amerika'yı İngiltere'nin siyasi bir devamı olarak görmüştür. İlk başlarda Amerika'nın acemice davranmış olmasına rağmen Amerika ittifak ilişkisi açısından İngiltere'den daha ileri derecede olumlu şartlara sahipti. Her şeyden önce İngiltere ile olduğu gibi Türkiye Amerika arasında yaşanmış ortak tarihe dair güvensizlik ve yıpranmışlık söz konusu değildi. İngilizlerin aksine Türkler Amerikalılarla hiç savaşmamışlar ve Amerika siyasi olarak Avrupa'nın sahip olduğu önyargılara da sahip görünmüyordu. Ayrıca Türk siyasetçileri ve aydınları Amerikalıları ve devlet yapısıyla Amerika'yı Türklere ve Türkiye'ye daha yakın bulduklarını her fırsatta ifade etmişlerdir. Bunların haricinde Türkiye

üzerindeki Sovyet tehdidini aşmakta ve dünya gerçeklerine uygun olarak Türkiye’de yeni bir atılım ve açılım başlatmakta Amerika Türkiye açısından neredeyse yegane dış destek kaynağı olarak belirlemekteydi. Türkiye’nin iç şartları, yapısal karakteri, ülkenin siyasi vizyonu, Türkiye üzerinde Sovyet tehdidi ve Amerika’nın dünya devi olması gibi şartlar, Türk tarihinin hiçbir döneminde rastlanmayan bir derinlikte Türkiye ve Amerika arasında bir ittifak ilişkisi başlatmıştır.

II Dünya Savaşı sonrasında hızla gelişen Türk-Amerikan ilişkileri Türkiye üzerinde güvenlik, askeri, siyasi, sosyal ve ekonomik birçok alanda olumlu etkileri olmuştur. Amerika da Türkiye ile olan ilişkilerini bir başarı olarak görüp, bu başarıyı Türkiye benzeri ülkelere örnek olarak göstermiştir. Ancak Türk-Amerikan ilişkileri geniş manada daha ziyade askeri ilişkilerle sınırlı kalmış ve klasik Soğuk Savaş politikaları içerisinde Türkiye’nin değerini sadece bir savunma noktası hüviyetine indirgemıştır. 1960’larda başlayan sorunlu ilişkiler gerek ABD’nin Türkiye’ye bakışından ve gerekse Türkiye’nin ABD’den beklentilerinden kaynaklanmıştır. Türkiye bürokratik yönetim şeklinden sıyrılarak siyasi, ekonomik ve sosyal alanlarda başlattığı kabuk değişimini etkin ve kesintisiz bir şekilde devam ettirmiş, ABD’nin Türkiye’ye çizdiği rolün dışına taşabilmiş olsaydı hiç şüphesiz Türkiye bu ilişkilerden daha büyük kazanımlar elde edebilecekti.

Günümüzde Türk-Amerikan ilişkilerinde günümüz ve geçmişe dönük sorunları ve tarafların nerede hata yaptığı geniş olarak tartışılmaktadır. Bu sebeple sadece bu güne bakmayarak ve ilerisi için sürdürülebilir ve menfaate dayalı ilişkileri belirleyebilmek için Türk-Amerikan ilişkilerinin tarihi süreçte başlangıç ve gelişim devreleri ele alınmalı ve doğru tespitlere gidilmelidir. Eğer tespitlerde atalar varsa ve ilişkilerin geçici yönleri esas gibi görünüyorsa günümüz ve gelecek için Türk-Amerikan ilişkilerini sağlam olarak konumlandırmamız mümkün olmayacaktır. Türk-Amerikan ittifakında taraflar arasındaki orantısız gücün her zaman Türkiye için olumsuz yansımalarının olacağı muhakkaktır ancak Türkiye’nin stratejik konumundan ve özel şartlarından kaynaklanan avantajlarını doğru belirleyip kullanması halinde orantısız güç kayıplarından sıyrılabilecektir.

Bu araştırmada Türk-Amerikan ittifakının başlangıcı ve en sorunsuz dönemi konu edilmiştir. Türkiye’nin Sovyet baskısına direnirken uluslararası yalnızlığını sona erdirerek dış dünyadan destek bulma çabaları, Türkiye’nin ABD ile sıkı siyasi ve askeri ilişkilere girmesi için zorlayıcı sebepler olmuştur. Dönemin şartlarına ve psikolojisine bakıldığında Sovyetlere karşı Ame-

rikan desteği Türkiye için hayati önem arz etmekteydi. Bu dönemde Türk-Amerikan ilişkilerinin gelişmesi ve bir ittifaka dönüşmesinde Türk tarafının çabasının daha fazla olduğu görülmektedir. ABD'nin Türkiye üzerinde Sovyet baskısı karşısında Türkiye'den taraf tutum sergilemesi, Türkiye'ye verilen Rus notalarını kabul etmemesi, Missouri savaş zırhlısının Türkiye'yi ziyareti, Truman Doktrini ve Türkiye'ye askeri yardımların başlaması ve arkasından Marşal yardımları Türk-Amerikan ittifak ilişkilerinin köşe taşlarını oluşturmuştur. Bunlardan daha önemli olan unsur ise Türkiye'nin NATO'ya girmesi idi. Bu yolla Türkiye ulusal güvenliğini güvence altına aldığı düşünürken, bir süredir dağınık olarak sürdürülen Türk-Amerikan ittifak ilişkisi için gerekli güvenilir ve hukuki bir zemin de oluşturulmuş oldu. Bu araştırmada Amerikan Lend-Lease yardımı, Truman Doktrinin ortaya çıkışı, Marşal Planı ve Türkiye'nin NATO'ya girişi Türk-Amerikan ittifakının temelleri olarak konu edilmiştir.

1. II. Dünya Savaşı Sırasında Türk-Amerikan İlişkileri ve Türkiye'ye Yapılan Lend-Lease Yardımları

II. Dünya Savaşı başladığında Türkiye Alman ve İtalyan tazyikini önlemek için İngiltere ve Fransa ile yakınlaşmaya çalıştı. Türkiye'nin jeostratejik konumu bölgede güvenlik kordonu oluşturmaya çalışan İngiltere için hayati öneme sahipti. Türkiye, İngiltere'nin de yardımıyla, evvela askeri gücünü arttırarak muhtemel bir İtalyan saldırısına karşı duracak güce ulaşmayı hedefledi. (FRUS 1939: 128) Türkiye ve İngiltere 12 Mayıs 1939 tarihinde Karşılıklı Yardımlaşma Anlaşmasını imzaladı. Bu anlaşmaya Hatay sorununun çözümünden sonra Fransa'da katıldı. 19 Ekim 1939 tarihinde imzalanan üçlü anlaşmayla İngiltere ve Fransa, Rusya da dahil olmak üzere, Türkiye'ye karşı yönelilecek askeri bir saldırı halinde Türkiye'yi korumayı taahhüt edilmiş ve ayrıca Türkiye'ye anlaşmaya taraf bu iki ülke tarafından yeterli askeri yardım yapıldığı takdirde, Türkiye'nin aktif olarak müttefiklerin safında savaşa girmesi kararlaştırılmıştı. Ayrıca bu anlaşma on beş yıl süre ile geçerli olacaktı. (Ataöv, 1983: 105)

Amerika Birleşik Devletlerinin savaşa dahil olması İngiltere için hayati derecede önemli sonuçlar doğurdu. Büyük ekonomik ve askeri kayıplar içerisindeki ülke taze güç ABD'nin savaşa girmesiyle yükünü azalttığı gibi, bu ülkeden hatırı sayılır bir destekte görmeye başladı. İngiltere müttefiklerin savaşı kazanacağına artık tam olarak inandığı için ABD'yi manipüle ederek,

savaş sonrası dünya politikalarında İngiltere için en elverişli şartları hazırlamaya çalıştı. ABD’de savaş içerisinde birçok hususta inisiyatifi İngiltere’ye bırakma eğilimi göstermiştir. İngiltere Türkiye’ye özel önem verdiği için ve İngiltere’nin telkinleri sonucu ABD Türkiye’ye karşı oldukça ilgili bir politika takip etti. ABD İngiltere’nin Türkiye’yi savaşa sokma politikalarını pasif bir şekilde desteklemiştir. İngiltere menşeli Türkiye politikaları zaman zaman Amerikan yönetimi tarafından terk edilerek Türkiye ile direkt ve kendi çıkarları gereği ilişkileri geliştirme duyguları hakim oldu. Buna en güzel örnek Ocak 1943 Tarihinde toplanan Casablanca konferansının neticeleridir. Konferansta Churchill Çin işlerini Amerika’ya havale ettiklerini belirtirken aynı şekilde Türkiye üzerindeki politikalarda İngiltere’nin söz sahibi olması yolundaki istekleri başkan Roosevelt tarafından kabul edilmiş ancak bu durum daha sonra İngiltere ve ABD arasında sert diplomatik tartışmalara sebep olmuştur. Washington Türkiye ile olan ilişkilerinde serbest olduğunu ve ABD’nin İngiltere için bir taahhüt altına girmediğini kararlılıkla, en üst düzeyde ifade etmiştir. (FRUS 1943: 1068)

Karşılıklı Yardımlaşma Anlaşması gereği İngiltere Türkiye’ye önemli ölçülerde askeri yardım yapacağı yönünde taahhüt altına girmiş olmasına rağmen savaş şartları altında bu taahhütlerini yerine getirecek durumda değildi. Türkiye savaş sürecince ve savaş sonrasındaki yapılanmalarda çok önemli bir yeri işgal ettiği için İngiltere Türkiye’den vazgeçmeye niyetli değildi. Bu sebeple Amerikan yönetimi nezdinde faaliyetlerde bulunarak kendisinin Türkiye’ye vermeyi taahhüt ettiği yardımın Amerikan tarafından verilmesini sağlamaya çalıştı ve bu politikalarında da muvaffak oldu. ABD savaşın başından itibaren müttefikleri Lend-Lease, Ödünçverme_Kiralama, yardımlarıyla ekonomik ve askeri bakımdan desteklemekteydi. Başkan Roosevelt 29 Aralık 1940 tarihinde yaptığı bir konuşmada Lend-Lease yardımının tarafsız ülkelere de verilebileceği yönünde beyanatta bulundu. Bu konuşmanın arkasından Türkiye ABD’den yardım alabileceği yönünde umutlanmaya başladı. Nitekim Roosevelt’in savaş bakanına 23 Mart 1941 tarihinde gönderdiği mektubunda Türkiye’nin Amerika’nın güvenliği ve çıkarları açısından önemli olması hasebiyle bu ülkeye de Lend-Lease yardımlarının yapılması yolunda direktif verdi ve bunun sonucunda Türkiye’ye yardım hazırlıklarına başlandı. Türkiye batı dünyası dışında Amerikan Lend-Lease yardımı alan tek tarafsız ülke oldu. Böylece Amerika ve Türkiye ilişkilerinde yeni bir dönem başlamış oldu. Doğal olarak ilişkilerin şekli askeri idi ve askeri ilişkiler kısa sürede gelişerek bir ittifak haline dönüştü.

Amerikan Lend-Lease yardımının asıl sebebi Türkiye'yi müttefikler yanlısı bir tutum içerisinde tutabilmektir. Ankara'daki Amerikan büyükelçisi Mac Murray dışişlerine gönderdiği mesajlarda Türkiye'nin ayakta kalabilmesi için İngiltere'ye mecbur olduğunu çünkü Türkiye'nin bundan başka şansının bulunmadığını yazmıştır. Ancak Türklerin İngiltere ile yaptıkları yardımlaşma anlaşmasında küçük taraf olarak muamele gördüklerinin farkında olduklarını ve bu durumun Türk hükümetinin ülke içerisinde kredisini düşürerek, Alman taraftarlarını güçlendirebileceği tehlikesine dikkat çekerek, Türkiye'nin mutlaka güçlendirilmesi gerektiğini ifade etmiştir. (FRUS 1943: 852)

Amerikan Lend-Lease yardımının gerçekleşecek olması üzerine İngiltere Washington'a bu yardımların İngiltere kanıyla yapılmasını tavsiye etmiştir. (FRUS 1943: 828) Bölgeyi iyi tanıdığı için yardımların gerektiği gibi verimli bir biçimde yapılması için bu göreve talip olduğunu ifade eden İngiltere, aslında Amerikan yardımları ile bölgedeki prestijini korumak ve Türkiye'ye vermeyi planladığı yardımları Amerikan yardımları ile telafi etmek istiyordu. İngiltere'nin Türkiye'ye vermesi gereken askeri malzemenin değeri 25 milyon pound civarında idi. (FRUS 1943: 830) Sonuç olarak ABD İngiltere'nin aracılığını kabul etti ve İngiltere'nin belirlediği malzemeleri yine bu ülke kanalıyla Türkiye'ye ulaştırdı. Kısa bir dönem Amerika yardımları direkt olarak göndermek istediyse de genelde yardımlar tamamen İngilizler eliyle yapıldı. ABD'nin İngiltere ile vardığı anlaşma sonucu İngiltere Türk hükümetiyle temasa geçecek, Türkiye'nin öncelikli ihtiyaçlarını belirleyip liste halinde Amerikan hükümetine sunacak ve Amerikan hükümeti de bu listeyi görüşerek gerekli malzemeleri İngiltere üzerinden ve İngiliz gemileriyle Türkiye'ye ulaştıracaktı. Aslında bu proses oldukça problemliydi ancak ABD'nin Türkiye ile gelişmiş ilişkilerinin bulunmaması İngiltere aracılığını zorunlu kılıyordu.

Gerek Türk tarafı ve gerekse Amerikan tarafı İngiltere'ye olan güveni sıkça sorgulamışlardır. Türk tarafı ihtiyacı olan malzemenin İngiltere tarafından listelenmediğini, malzemenin ulaşım masrafı için yüksek ücret talep edildiğini ve İngiltere'nin Amerikan mallarıyla Türkiye üzerinde siyasi baskı kurmaya çalıştığını ifade etmiştir. Türk tarafının hoşnutsuzluğu Washington'a iletildiğinde, belgelerden anlaşıldığına göre Amerikan yetkilileri de İngiltere'nin güvenilirliğini ciddi olarak sorgulamışlardır.

Türkiye'nin Almanya ile saldırmazlık anlaşması imzalaması Amerikan Lend-Lease yardımını tehlikeye soktuysa da gerek Amerika'nın Ankara

büyükelçisi ve gerekse İngiliz hükümetinin telkinleri sonucu Amerikan dışişleri Türkiye'ye olan yardımları kesmek kararından vazgeçti. Türkiye'nin Almanya ile ilişkilerine azami ölçüde dikkat etmesi ve özellikle Almanya'ya yapılan krom ihracatının ilk başlarda önemli ölçülerde düşürülmesi ve sonrada tamamen kesilmesinde Amerika'nın baskıları ve Türkiye'nin Lend-Lease yardımlarını güvenceye almak düşüncesinin de önemli bir payı vardır.

Savaş içerisinde ABD'den sağlanan Lend-Lease yardımlarının yanı sıra ABD'nin Türk Hava Kuvvetlerinin güçlendirilmesinde direkt ve dolaylı katkısı olmuştur. 1942-1945 yılları arasında Türkiye İngiltere'den 57 bombardıman uçağı satın alırken, Amerika'dan 24 adet PP-40D Kitty Hawk savaş uçağı ve 72 adet Martin Baltimore-187 bombardıman uçağı satın almıştır. (Leiser, 1990: 387) Bu uçakların yanı sıra Romanya'daki petrol sahalarını bombalayan dört Amerikan uçağı mekanik sorunlar yüzünden Türk hava sahasına girerek Türk topraklarına acil iniş yapmak zorunda kalmışlardır. Bu uçaklar dönemin yüksek teknolojiyle üretilmişlerdi ve uçaklar İnönü'de dahil olmak üzere devlet erkani ve kalabalık halk kitleleri tarafından ilgiyle ziyaret edildi. Sonuçta uçakların diplomatik krize yol açmaması için ABD tarafından Türk Hava Kuvvetlerine hibe edilmesi kararlaştırıldı. (Leiser, 1990: 796)

Türkiye'ye yönelik Lend-Lease yardımı henüz iki ülke arasında yardımın şartları konusunda bir master anlaşması yahut karşılıklı yardımlaşma anlaşması imzalanmadan, savaşın sonlarına doğru, Eylül 1944'de durduruldu. Bu süre zarfında Türkiye'ye yapılan yardımların parasal değeri 125 milyon dolar civarında idi. (Leiser, 1990: 908)

1.1. Türk-Amerikan İttifakının İlk Köşe Taşı: 'Truman Doktrini'

İkinci Dünya Savaşı sonrası hemen takip eden dönemde Amerika'nın Sovyet Rusya ile yeni dünya düzeninin kurulması yolunda ortak hareket etme ümitlerinin önü Sovyetlerin 'güvenlik' gerekçesiyle genişleme eğilimi gösteren politikaları yüzünden kesilmiştir. Sovyet talepleri başlıca yeni etki alanlarının kurulması, var olanların genişletilmesi, özellikle çevresinde kendi rejimine dost, bir başka deyişle uydu, yönetimlerin kurulması, Sovyet sınırları dışında kalan bazı toprakların Sovyetlere bağlanması ve bazı yerlerde ise Sovyetlerin askeri üsler elde etmesi şeklindeydi. Sovyet yayılmacılığının ve Sovyet tehditlerinin en yoğun olduğu kilit ülkelerden birisi de Türkiye idi. Türkiye savaş yılları boyunca ABD nezdinde savaş sonrası Sovyetlerin dün-

ya için oluşturacağı tehditleri en gerçekçi ve gerektiği şekilde anlatmışsa da, dünya politikalarında yeni olan Amerika, Başkan Roosevelt'in kişisel görüşünün de etkisiyle, Sovyetlerin özellikle ekonomik tedbirler sayesinde savaş sonrasında Amerika'ya tehdit oluşturmaktan ziyade Amerika'nın bir ortağı olacağını düşünmüştür.

Başkan Truman başa geçtiği zaman Sovyetlerle işbirliği politikasını bir önceki yönetimden devralmış ve bu yolda kendisi de çaba göstermiştir. Henüz savaş sonrası politikalar karşılıklı olarak tartışılmadığı halde, yeni Amerikan yönetimi savaşta müttefiki olan Sovyetlerin savaş sonrası da ortağı olacağını düşünmüştür. (Kennan and Lucas, 1997: 3) Amerika bu konuda Potsdam Konferansında oldukça yanıldığını fark etmiş ve bu konferans sonrası Amerikan kararsızlığı sona ererek, tipik Amerikan Soğuk Savaş politikaları üretilmeye başlanmıştır. Artık Truman politikalarında Sovyetlere karşı sertleşmeye başlamış ve Sovyetlerin Polonya ve İran politikalarını sert bir dille eleştirmiştir. (Leahy, 1950: 351) Truman'a göre Moskova kendisinin kararlılığını bütün açıklığıyla kavrayarak İran'dan çekilmeye başlamıştır. (Truman, 1956: 96)

27 Kasım 1945'te, Başkan Truman New York'ta Denizciler Günü'nde yaptığı konuşmada Sovyetleri ima ederek, Amerika Birleşik Devletleri olarak hiçbir şekilde toprak taleplerine, bir devletin diğer bir devlete karşı zor kullanarak rejimini değiştirmesine, halkların hükümler haklarının ihlal edilmesine rıza göstermeyeceklerini ilan etmiştir. Ayrıca ülke aşırı suların, ki bu kategoriye Türk boğazları da girmektedir, tüm devletlerin yararına kullanılmasını istemiştir. (Truman, 1955: 537-538.) Stalin'in Truman'a cevabı gecikmedi ve 9 Şubat 1946'da Stalin yaptığı bir konuşmada savaşların müsebbibinin batı devletleri ve onların kapitalist iştahlarının olduğunu vurgulayarak, Sovyetler Birliği'nin ekonomik ve askeri açıdan muhtemel bir savaş için hazır olduğunu açıklayarak Amerika'ya gözdağı vermiştir. (Rubinstein, 1960: 205)

1946 senesinden itibaren Amerikan politikacıları Sovyetlerin sonuçları Amerika ile bir savaşa yol açabilecek bir hareket planı çerçevesinde faaliyette bulunduğu sonucuna varmıştır. Ancak Sovyetleri Amerika'ya karşı bir savaştan alıkoyan en önemli faktör birliğin ekonomik zayıflığı ve askeri güç olarak Amerika'nın gerisinde bulunması idi. (Kolko, 1972: 32) Sovyet Rusya bunun yerine Türkiye, İran ve Yunanistan gibi ülkeleri tehdit edebilir ve diğer ülkelerde var olan komünist grupları siyasi liderliği ele geçirecek şekilde güçlendirebilirdi. (Gaddis, 1987: 42) Sovyetlerin bu politikalarını ön-

leme çerçevesinde, Amerika Sovyetlere karşı Türkiye'yi desteklemeye başlamış, Sovyetlerin Türk boğazları hakkında verdiği notaları açık bir dille eleştirmiş ve Missouri zırhlısını Türkiye'ye göndererek politik desteğini sembolik olarak göstermek istemiştir.

Truman yönetimi ilk başlarda açık Sovyet agresyonunun batı Avrupa'da ortaya çıkacağını düşündü ancak daha sonraları "domino teorisi"nin batı Avrupa demokrasilerini yok edemeyeceğini düşünerek, ağırlığını fiili Sovyet tehdidi altındaki ülkelere yana koyarak, ilk başta Sovyetleri diplomatik yönden durdurmaya çalışmıştır. Amerika Birleşik Devletlerinin Türkiye'ye verdiği destek bu politikanın açık bir tezahürü idi. (Byrnes, 1947: 295)

Sovyetlerin içinde bulunduğu şartlar itibariyle bir başka savaşa girme riskinin mevcut olmadığından tam emin olan Truman yönetimi, Sovyetlerin diğer ülkelerle olan sorunları karşısında aktif taraf olma kararı almıştır. Dünya şartlarını gerçekçi olarak değerlendirdiğini düşünen Amerikan yönetimi, Sovyet tehdidi altındaki milletlerin direncini politik, psikolojik ve askeri yardımlarla güçlendirebileceğini düşünmüş ve bu ortamda Amerikan milli çıkarlarına en uygun düşen bir savaş sonrası dünya düzenini kurabileceğini kurgulamıştır. İşte bu noktada İngiltere'nin Amerikan hükümetine Yunanistan ve Türkiye'ye yardım etmesi gerektiği yönünde verdiği nota gerçek anlamda Soğuk Savaş Amerikan politikalarının fitilini ateşlemiştir.

İngiltere ve Amerika arasında Türkiye ve Yunanistan'a yardım konusunda yapılan pazarlıklara şöyle bir göz atıldığında, Amerikan hükümetinin birkaç ay içerisinde nasıl tavır değiştirerek, dış politikasında farklı ve temel bir açılım yaptığı görülecektir. 15 Kasım 1946'da İngiliz Savunma Bakanı Alexander, Amerikan Dışişleri bakanı Byrnes ile Yunanistan ve Türkiye'ye Amerikan yardımlarını görüştiklerinde, Byrnes ABD'nin bu ülkelere askeri yardımda bulunamayacağını çünkü bu durumda 'diğer güçler' Amerika'yı saldırgan olarak suçlayabilirlerdi. Bu sıralarda Türkiye'nin ABD'den savaş uçakları alma isteği Amerika tarafından Orta Doğu ülkelerine askeri malzeme satmama prensibine dayandırılarak reddedilmiştir. Byrnes bu görüşmede Amerika'nın Türkiye'nin ihtiyacı olan bazı uçakları İngiltere kanalıyla verebileceğini ifade etmiştir. Çünkü 1939 senesinde Türkiye ve İngiltere arasında imzalanan Karşılıklı İşbirliği Anlaşması gereği İngiltere Türkiye'ye her türlü askeri yardım yapmakta serbest idi. İngiltere tarafı buna memnun olurken, İngiltere'nin Türkiye ve Yunanistan'da üstlendiği sorumluluğun ağırlığına dikkat çeken Alexander Amerika'dan bu ülkelere ekonomik yardım gerçekleştirileceğini umduğunu bildirmiştir. (FRUS 1946: 913-914) Amerikan

yetkilileri cevaben ABD'nin Türkiye ve Yunanistan'ın sorunlarına yakın ilgi duyduğunu izah ederek, İngiltere'nin bu ülkelere yapamadığı askeri ve diğer yardımların ABD tarafından yapılmasının yollarının aranacağını söylemişlerdir. (FRUS 1946: 914)

Henüz daha Türkiye ve Yunanistan'a Amerika'nın hangi şartlarda yardım yapacağı bir açıklığa kavuşmadan İngiliz hükümetinin 24 Şubat 1947 tarihinde Amerikan Dışişlerine ulaştırdığı ve bu iki ülkeye Amerikan yardımının yapılması yönündeki iki *Aide Memorie* Amerikan yönetimini konu hakkında kesin bir karar verme durumuyla baş başa bırakmıştır. (Jones, 1955: 6) Türkiye ile ilgili metinde Türkiye'nin ekonomik ve askeri durumu ile potansiyelleri analiz edilerek, Türkiye'deki şartların geliştirilmesi gerektiği tavsiye edilmiştir. Türkiye ekonomisinin mevcut haliyle kendi şartları içerisinde işleyebildiğini ancak endüstrisini geliştirmek için yabancı yardımlara ihtiyaç olduğu belirtildikten sonra, *Aide Memorie* asıl olarak Türkiye'nin stratejik önemine ve askeri ihtiyaçlarına odaklanmıştır. Türkiye'nin askeri gücünü kuvvetlendirmek ve ordusunu günün şartlarına göre yeniden yapılandırmak için yabancı desteğine ihtiyacının olduğunu ve bu desteğin de ancak İngiliz-Amerikan ortak yardım programıyla sağlanabileceği belirtilmiştir. İngiltere Amerika'dan böyle bir talepte bulunmalarının Amerika için yüklediği siyasi anlamı ve getirileri idrak ederek, metinde Amerika'nın böyle bir teklifi 'hazır bir şekilde minnet duygularıyla' kabul edeceğinden emin olduğu vurgusu yapılmıştır. (FRUS 1947: 37)

İngiltere, Türkiye üzerinde büyük çıkarları olan ABD'nin Türkiye'nin stratejik ve askeri konumunun araştırılması ve ihtiyaçlarının belirlenmesi için ilgili bakanlık temsilcileri ve İngiliz delegelerinden oluşan bir karma komisyonun kurulmasını önermiştir. (FRUS 1947: 37) Ayrıca İngiliz hükümetinin Amerika'nın Türkiye'ye yardım yapması için her türlü yardım ve desteğe hazır olduğu vurgulanmıştır. (FRUS 1947: 37) Gerçekte Amerika gerek savaş boyunca ve gerekse savaştan sonra Türkiye ve Yunanistan'a direkt veya dolaylı olarak askeri ve ekonomik yardımlarda bulunmuştur. Savaşın bitmesinden itibaren Amerikan Kongresinin Yunanistan için onayladığı yardımların toplamı 451 milyon doları buluyordu. (Jones, 1955: 7)

İngiliz notasının kabulüyle Amerikan dışişlerindeki heyecan en üst sınırlarındaydı. İngiltere'nin talebinin Amerika için taşıdığı anlam derecesi Dışişlerinin Orta Doğudan sorumlu direktörü Loy Henderson'un cümleleriyle ifade edilmiştir. Henderson İngiliz notası için 'Büyük Britanya bir saat içerisinde dünya liderliğini bütün şerefi ve sorumlulukları ile birlikte Birleşik Devletlerine devretmiştir' yorumunu yapmıştır. (Jones, 1955: 7)

İngiliz notası Acheson tarafından Dışişleri Bakanı Marshall'a ulaştırılır ve Marshall durumu savaştan sonra Amerika'nın vereceği en önemli karar olarak nitelendirir. Bunun üzerine Dışişlerinde hummalı bir çalışma başlatılır, Dışişleri Bakanlığı Savaş Bakanlığı, Deniz Kuvvetleri ve Maliye bakanlıklarıyla ortak çalışmalar sürdürürler. (Jones, 1955: 45) Dışişleri ve ilgili birimlerin başlattığı çalışmalar konunun önemine binaen eşine ender rastlanırlar bir hızla sürdürülmüştür. Dışişlerinde George F. Kennan gibi etkin isimlerin de katıldığı toplantılarda sonuç olarak İngiltere'nin Amerika'dan Türkiye ve Yunanistan için istediği yardımın yapılması konusunda konsensüs sağlandı. (Acheson, 1997: 27)

Kabinede oluşan karar sonucu dışişleri bakanlığı Başkanın konuşma metnini hazırlamaya başladı. Metin kamuoyunun ilgisini çekmek için bölgenin doğal kaynakları ve bölge ile ilgili istatistiklere fazla yer vermiştir. Metnin ilk şeklini bir yatırım planına benzeten Truman metnin değiştirilmesini istemiştir. (Bernstein, 57) İlk metinde Türkiye oldukça kısa bir yer almıştır.

Yapılan çalışmalar sonrasında başkan Truman'ın hazırlanan yardım paketini 12 Mart tarihinde Kongre önünde açıklaması kararlaştırıldı. Radyodan canlı yayımla tüm ülkede dinlenen konuşmasında Truman geniş bir şekilde Yunanistan'ın içinde bulunduğu durumu izah ettikten sonra Amerika'nın Yunanistan'ın isteklerine kulaklarını kapamayacağını ve bu ülkeye Amerika'dan başka bir devletin yardımcı olamayacağını anlatmıştır. Truman konuşmasında Yunanistan'ın komşusu bulunan Türkiye'nin dikkatleri çektiğini ve bu ülkenin gelecekte de bağımsız olması ve belli bir ekonomik düzeye kavuşması özgürlük aşığı halklar için Yunanistan'dan daha az önemli değildir demiştir. Türkiye'nin kendisini savaşın yıkıcı etkilerinden kurtarmış olmasına rağmen bu ülke İngiltere ve Amerika'dan gerek Türkiye'nin ve gerekse tüm Orta Doğu'nun bütünlüğünü koruması açısından önemli olan yardım taleplerinde bulunmuştur. Savaş boyunca bu iki ülke Türkiye'ye malzeme yardımında bulunmuştur ve şimdi Türkiye'nin bizim desteğimize ihtiyacı vardır. Eğer Türkiye'nin desteğe ihtiyacı varsa Birleşik Devletler bunu sağlamalıdır çünkü sadece biz istenilen bu yardımları sağlayabiliriz. (Jones, 1955: 169) Truman kısaca bu yardım programının onaylanmasını Birleşik Devletlerin demokrasi ideallerine sadık kalarak dünya demokrasilerini ve milletlerin özgürlüklerini desteklemek için istediğini izah etti. Eğer Amerika Birleşik Devletleri bu 'kader anında' Yunanistan ve Türkiye'ye yardım etmezse bu hatanın olumsuz sonuçlarının batı dünyasındaki uzantılarının derin olacağını ifade ederek, şeytanın 'yoksulluk ve çatışma' ortamında gelişece-

ğini, oysa ki Amerika'nın daha iyi bir hayat için milletlerin umutlarını canlı tutması gerektiğini söyler. (Jones, 1955: 169)

Konuşmasının sonucunda Truman Kongreden Yunanistan ve Türkiye için toplam 400 milyon dolarlık bir yardım paketinin geçmesini ister. Truman'a göre II. Dünya Savaşını atlama için toplam 341 milyar dolar civarında bir harcama yapmış bir ülkenin yapacağı bu yardımın miktarı önemsenmeyecek kadar azdı. Kaldı ki, Yunanistan ve Türkiye'ye yapılan yardım, Truman'a göre, dünya özgürlüğü ve barışı için yapılmış etkin bir yatırımdı ve Amerika bu yatırımda harcadığı her 'cent'in karşılığını kat be kat fazlasıyla alacaktı. (Jones, 1955: 169)

Truman'ın Kongreye sunduğu plan üzerinde politikacılar lehte ve aleyhte uzun tartışmalarda bulundular. Olumsuz olanlar Yunanistan ve Türkiye'de demokrasinin sadece adının olduğunu bu ülkelerde korunacak bir demokrasinin bulunmadığını öne sürerek, Türk hükümetinin açıkladığı ekonomik veriler ve özellikle zengin altın rezervleri açısından bu ülkenin bir yardım programına ihtiyacının olmadığı savunulmuştur. Kongre tartışmalarında yine Acheson inisiyatifi ele alarak etkin bir şekilde bu yardım planının gerekliliğini anlatmış ve Yunanistan ve Türkiye'deki demokrasinin niteliğinden ziyade tartışılması gereken konunun ismen bile olsa demokrasinin bu iki ülkede bulunup bulunması olması gerektiğini söylemiştir. Çünkü Amerika dünya demokrasilerini geliştirmesi öncelikli görevidir ve hiç kuşkusuz Amerikan yardımlarıyla bu iki ülkedeki demokrasi de gelişecek ve olgunlaşacaktır. Acheson'a göre Amerika bu demokrasilerin yok olmasına göz yumarsa ortada zayıf demokrasileri geliştirmek için bir seçenek kalmayacaktır. Amerikan Senatosunda söz alan kurum ve kuruluşların temsilcileri veya sadece kendi adlarına söz alan konuşmacıların Türkiye aleyhine yaptıkları konuşmaların dozu daha sertti. Plana muhalif olanlar ya yardımın yapılmasına bütünüyle karşı çıkmışlar yada en azından yardımın sadece Yunanistan'a yapılmasını isteyerek, Türkiye'nin bundan mahrum edilmesini istemişlerdir. (Jones, 1955: 169)

Amerika'nın bilinen siyasilerinden ve UNRRA genel direktörü Fiorello H. LaGuardia Türkiye'nin kötü geçmişiyle dünyadaki Amerikan yardımını hak edecek en son ülkenin olması gerektiğini öne sürmüştür. (Jones, 1955: 169) Hatta tartışmalar sırasında bazı vekiller Kıbrıs konusunun İngiltere ve Yunanistan arasında ikili olarak görüşülüp, adanın Yunanistan'a bağlanmasını önerenler olmuştur. Ancak Acheson bu konuşmalara müdahale ederek bu tür konuların Amerikan Dışişlerinin meselesi olmadığını ve savunulan

fikirlerin konu üzerinde Amerikan resmi görüşünü yansıtmadığını söyleyerek bu tür tekliflerin yersiz olduğunu söylemiştir. (FRUS 1947: 135)

Yapılan tartışmalar ve görüşlerin açıklanmasından sonra 22 Nisan'da yardım önergesi Senatoda 23'e karşı 67 oyla geçti. Hukuki prosedür gereği daha sonra Parlamento'ya havale edilen önerge burada da 8 Mayıs'ta yapılan oylama ile 107 aleyhte oya karşın 287 oyla kabul edildi ve yardım planı 22 Mayıs'ta Başkan tarafından onaylanarak yürürlüğe girdi. (Jones, 1955: 197)

1.2. Türk Yardım Programı

Amerika Birleşik Devletleri Truman Doktrini ile Türkiye'nin milli bütünlüğünü korumak için yardım yaptığını açıklamıştır. Cumhuriyetin kuruluşundan itibaren Türkiye'nin modernleşme ve demokratikleşmede göstermiş olduğu çaba ve özellikle de son zamanlarda Sovyet tehdidine karşı göstermiş olduğu sarsılmaz direnç, Türkiye'nin milli bütünlüğünü Amerikan çıkarları açısından önemli hale getirmiştir. (Turkish Aid Program, 1948: 1) Ancak şurası da gerçektir ki, Türkiye Truman'ın Kongreye okuduğu mesajında hak ettiğinden daha az yer almış ve daha az önem atfedilmiştir. Türkiye'nin stratejik önemi Dışişlerinin yaptığı uzman toplantılarında genişçe tartışıldığı ve Türkiye'nin stratejik ve ifade ettiği önem açısından bölgede sorunlu ülkeler İran ve Yunanistan'dan daha üst sıralarda olduğu belirtilmesine rağmen, Türkiye konusu hükümet tarafından parlamento ve kamuoyu önündeki tartışmalarda daha az yer almasına gayret edilmiştir. Bu tür bir duruşa yol açan sebepler, Amerikan kamuoyunda, boyutları ne olursa olsun, Türkiye'ye karşı var olan önyargı sebebiyle Türkiye ön plana çıkarıldığı takdirde yardım programının riske girebileceği, Yunanistan'ın tersine komünistlerle bir iç savaş yaşamayan ancak Sovyetlerle uzun sınırı olan bir ülkeye yapılacak yardımın Sovyetleri tahrik ederek ve Amerika'yı Sovyetlerle bir savaşın içine sürükleyebileceği yönünde kamuoyunda belirebilecek endişeleri yok etmek içindi. Bu sebepten dolayı Türkiye'ye yapılacak olan askeri yardım kamuoyunda ekonomik yardımmış gibi gösterilmeye çalışıldı.

Amerikan kamuoyunda yardımın şekli ve amacı her ne şekilde gösterilirse gösterebilir, yardımın Türkiye'nin milli güvenliği için ifade ettiği anlam oldukça büyüktü. George Harris'e göre Truman Doktrini Türkiye'nin güvenlik arayışlarının ilk fazını oluşturuyordu. (Harris, 1972: 28) İkinci ve daha önemli olan kısmı ise Türkiye'nin NATO'ya girişi idi. Türk hükümetinin, basınının ve kamuoyu reaksiyonunun Truman'ın mesajına verdiği olumlu

tepkilerin Türkiye’de milli güvenliğe katkıları açısından Amerika’dan olan beklentilerin bir tezahürü idi. Türk Başbakanı Recep Peker, Truman’ın insani saikler çerçevesinde hareket ettiğini beyan ederek, Truman’ın konuşmasının bütün Akdeniz ve Orta Doğu coğrafyasında derin bir etki yaratacağını söylemiştir. Peker ayrıca İngiltere’ye de Türkiye için Amerikan nezdinde girişimlerde bulunduğu için teşekkür etmiştir. (Ulus, 14 Mart 1947)

11 Mart’ta Ahmet Emin Yalman *Vatan*’da bir binanın çürük bir zemin üzerine kurulamayacağını söyleyerek, Orta Doğuda en kuvvetli zemine sahip olan Türkiye’nin Amerikan askeri ve ekonomik yatırımları için en doğru yer olduğunu yazmıştır. Yalman’a göre, Amerika komünizme savaş açtığında ve dünyayı komünizme karşı örgütlemeye çalışırken Türkiye’nin zaten kendi imkanlarıyla komünizme karşı direndiğini ve batıya komünizme karşı harekete geçilmesi yolunda zaten uzun zamandır telkinlerde bulunduğunu keşfetmiştir. Bu noktadan hareketle Amerika Türkiye’nin dünya barışına önemli katkılar sağladığını düşünmüş ve bu katkının daha etkin hale gelmesi için Türkiye’ye yardım edilmesi gerektiğine inanmıştır. Bu yüzden Amerikan halkı ileride çıkabilecek daha ciddi sorunlar için daha fazla diyet ödemekten se, bu sorunların önünü kesebilecek Türkiye’ye yardım etmeye gönüllü olmuşlardı. (Yalman, *Vatan*, 11 Mart 1947)

Nihat Erim ise *Ulus*’taki köşesinde Truman’ın konuşmasının bir çok millete umut verdiğini ve yayılmacı uluslara hareketlerinin karşılığın katlanmak zorunda kalacaklarını hatırlatmıştır diye yazmıştır. (Erim, *Ulus*, 20 Mart 1947) Diğer taraftan Erim Amerikan refahının teminatının dünyada tesis edilecek bir barış ortamına bağlı olduğunu ve Amerika’nın kendi çıkarları çerçevesinde hareket ettiği gerçeğini de izah etmiştir. (Erim, *Ulus*, 20 Mart 1947) Dönemin diğer bir önemli dış politika analisti Ahmet Şükrü Esmer, Truman’ın Rusların en çok anladığı bir dilden konuştuğunu ve Truman’ın sert ve kesin tavrının Amerika’nın Türkiye üzerinde Sovyet yayılmacılığını durdurmak için elinden geleni yapacağını şüpheye mahal bırakmayarak ortaya koyduğunu ve Amerikan kararlılığının hemen etkisini göstererek Sovyet yayılmacı politikalarında önemli değişiklikler yaptığını yazmıştır. (Esmer, *Ulus*, 21 Mart 1947)

Truman Doktrini’nin Amerikan Kongresinden geçmesinden sonra, Amerikan hükümeti Türkiye ve Yunanistan ile yardımın kullanılmasını konularında müzakerelere başladı. Bu yardım için yapılan ‘Kamu Kanunu 75’ ile Amerikan Başkanına Türkiye ve Yunanistan’a yapılacak yardımların derecesini belirlemede yetki verildi. Aynı zamanda Başkan bu ülkelere sivil

teknik uzmanlar ve ancak sınırlı sayıda askeri personel göndermede yetkili sayıldı. Yapılan kanunla yardımı kabul eden ülkeler Amerikan temsilcileri ve basın örgütlerine yapılan yardımların ne şekilde değerlendirildiği, yardımların yerini bulup bulmadığı hakkında gözlemde bulunabilmeleri için gereken çalışma serbestliği verecekti. Ancak yine 75.inci kanun ile yardım alan ülkelerin konu ile yetkili olmayan şahıslara Amerikan Başkanının izni olmadan bilgi veremeyecekti ve yine yardım kullanan ülkeler aldıkları paraları dış borç ödemelerinde kullanamayacaklardı. Türkiye ve Yunanistan'dan alınan yardımların halka tanıtılması ve anlatılması istenirken, yardımların ülke sınırları içerisinde kullanılması şart koşulmuştur. Bu kanun ile yapılan yardımların aşağıda verilen durumlar karşısında kesilmesi öngörülmüştür:

- 1- Eğer Türk ve Yunan hükümetleri bu yardımları geri çevirirse;
- 2- Eğer BM Güvenlik Konseyi yahut Genel Asamblesi Amerikan yardımlarının gereksiz ve arzulanmadığını açıklarsa;
- 3- Eğer Amerikan Başkanı bu yardımların belirtilen hedefler için yararlı olmadığı düşüncesine sahip olursa;
- 4- Eğer Başkan kullanıcı ülkelerin yardım alma şartlarına riayet etmediklerini düşünürse;

yardımlar kesilecekti. Ayrıca kanuna göre Başkan senatonun da desteğini alarak bu ülkelere birer misyon şefi atayacaktı. Bunların yanı sıra Başkan yardımların miktarı ve kullanımı hakkında Kongreye yılda dört kere rapor sunacaktı¹.

Yardımların yapılması hakkındaki bazı şartlar ve özellikle de yardımlar hakkındaki bilgilerin sınırlandırılması Türkiye'yi oldukça rahatsız etmiştir. Tam bağımsızlık ilkesine sıkı sıkıya bağlı olan ve bu ilke gereğince ekonomik kalkınmasında yabancı devletlere borçlanmaktan kaçınan ve tarihte kapitülasyonlar ve yabancı devletlerin Türkiye'nin içişlerine karışması konularında kötü tecrübelerle sahip olan Türkiye'nin böyle bir tepki vermesi oldukça doğal, seviyeli ve gerekli idi. Yardımın şekli hakkında emperyalist hava sezen Türkiye bu rahatsızlığını Washington'a ilettili. Ancak Türkiye'yi tanımayan Washington yönetimi Türkiye'nin hassasiyetlerini anlayabilecek bir konumda değildi. Türkiye'yi kaygılarında rahatlatmaya çalışırken, bir yandan da bu tür kaygıları yersiz buluyordu. Türkiye'yi çok daha iyi tanıyan ve Türk devlet adamları arasında büyük kredisi bulunan Amerikan büyükel-

¹ 'Public Law 75'in tam metni için bkz. "An Act to Provide for Assistance to Greece and Turkey" The Department of State Bulletin, Volume XVI, Number 413, June 1, 1947, ss. 1071-1073.

çisi Türkiye'nin hassasiyetlerini daha iyi anlıyor ve Türkiye'nin kaygılarını gidermek için en etkin çaba yine Wilson'dan geliyordu. Washington'a Türkiye'nin davranışlarının geçerliliğini tarihi süreç içerisinde anlatan Wilson Türklerin çok gururlu ve hürriyetlerine çok düşkün bir millet olduğunu izah etmiştir. Diğer taraftan Türk hükümetine Amerika'nın Türkiye üzerinde emperyalist eğiliminin olmadığını ve zaten Amerika'nın benzer kuralların Türkiye Eximbank kredileri alırken de uyguladığını söyleyen Wilson eğer Amerikan politikalarında bu tür yaklaşımlar sezer ise kendisinin bizzat Amerikan Dışişlerine müracaat ederek Türkiye'nin yardım programından çıkarılmasını talep edeceğini söylemiştir. Bunun haricinde Wilson eğer Türkiye bu yardımları ulusal çıkarlarına aykırı bulursa istediği zaman yardımları reddetme hakkının bulunduğunu söyleyerek, konu hakkında bütün inisiyatifin Türkiye'nin elinde olduğunu belirtmiştir. (FRUS 1947: 138)

Amerikan araştırma grubu 22 Mayıs'ta Ankara'ya ulaştı ve burada bir çok Türk otoritesiyle görüştü. Grubun ülkenin farklı noktalarını ziyaret ederek yaptıkları çalışmalar Türk ordusundaki teçhizat ve silah eksikliğinin boyutları çarpıcı bir şekilde ortaya koymuştur. (FRUS 1947: 194) Daha önce belirlendiği gibi 15 Temmuz'da Wilson Amerikan Dışişlerine Türk ordusunun durumu ve Amerikan yardımlarının kullanılma alanları hakkındaki ilk raporunu göndermiştir. Rapora göre Türkiye yedeklerle beraber savaş halinde 1,500,000 kadar askeri eğitim almış insanı savaş alanına sürme kapasitesine sahipti. Raporda ordu içerisinde kara kuvvetlerinin etkili olduğunu belirtilmiş, ancak, deniz kuvvetleri ve hava kuvvetlerinin etkinliğinin çok sınırlı olduğu vurgulanmıştır. Raporda Türk silahlı kuvvetlerinin sahip olduğu teçhizatın yetersiz ve eski olduğu ifade edilerek, mevcut şartlar içerisinde Sovyet güçlerinin silahlı bir çatışma halinde ülkeyi baştan başa geçebileceği görüşüne yer verilmiştir. Eğer Amerika ve/ veya İngiltere hızlı bir şekilde Türk ordusuna yardım etse bile, Türk ordusu bir Sovyet işgali halinde ancak dışardan yardım gelene kadar Sovyet ordularını oyalayacak bir güçte idi. (FRUS 1947: 233) Wilson Türk ordusunun kapasitesi hakkında verdiği hükümlerin ardından raporunda yapılması gerekenleri açıklamıştır. Wilson'a göre en başta özellikle yüksek derecedeki savunma teşkilatının yeniden yapılandırılması gerekiyordu. Türk ordusunu daha etkin hale getirmek için hava ve deniz kuvvetlerinin mutlaka güçlendirilmesi gerekiyordu. Wilson ayrıca Türk silahlı kuvvetleri içerisindeki bütün askerlerin modern silah ve teçhizatlarla eğitim yapmasının gerekli olduğunu söyleyerek, bu yüzden askeri yardımın vakit geçirilmeden yapılmasını ve gelecek olan askeri malzeme ve

silahların kullanılmasını öğretmek için bir askeri misyonun Türkiye'ye gönderilmesini istemiştir. (FRUS 1947: 223)

Wilson raporunda Türkiye'ye yapılan ekonomik yardımın yetersiz olduğunu ve miktarın artırılması gerektiğini savunmuştur. (FRUS 1947: 223) Askeri harcamalarda paylaşıma gelince Wilson 48,500,000 doların kara kuvvetleri, 14,750,000 doların deniz kuvvetleri, 26,750,000 doların hava kuvvetleri için kullanılması için önerirken, beş milyon doların cephanelerin geliştirilmesi için harcanmasını tavsiye etmiştir. Amerikan Dışişleri Wilson'un tavsiyelerini kabul ederek, yardım çalışmalarında esas almıştır. (FRUS 1947: 305)

Wilson raporunda Türk ordusunun durumu ve ihtiyaçlarını belirlerken, gönderilecek yardım malzemelerinin ülke içinde taşınmasının sorun olacağını belirtmiştir. Gelecek malzemelerin hali hazırda ihtiyaca cevap vermeyen demiryolu ağıyla taşınması zorunluluğunun olduğunu ancak gerek ekonomik ve gerekse savunma amaçları açısından Türkiye'de kara yollarının yapılmasının gerekliliği üzerinde durmuştur. Bu ihtiyaca binaen yol yapımı ve bakımı için ek olarak beş milyon doların Türkiye'ye sağlanmasını istemiştir. (FRUS 1947: 305) Kasım ayı içerisinde Amerikan Kamu Yolları İdaresi Türkiye'deki kara yolları sisteminin geliştirilmesi için çalışmaya hazır olduğunu söyledi. Amerikan yol idaresi birçok ülkenin yol sisteminin geliştirilmesi ve iyileştirilmesi projelerini yürüttüğü için bu konuda önemli bir tecrübeye sahipti. (Department of State Bulletin, 1947: 1080) Kara yollarına duyulan hayati ihtiyaç, ancak, Türkiye'de kara yollarındaki büyük eksikliğin giderilmeye başlanmasının Türkiye'deki ekonomik ilerlemede çok olumlu tesirleri olmuştur. Gerçekte Türkiye'de bütün mevsimler boyunca açık bulunan herhangi bir yol sistemi ve güzergahı bulunmamaktaydı. Amerikan kamu yolları komiseri C. MacDonald, Türkiye'deki yolların yapılması için misyon şefi olarak atandı. Yol misyonunun görevi yolları planlamak, güzergahını tespit etmek, dizayn etmek, inşa etmek ve bakımını sağlamak idi. Ayrıca yol misyonu programın işlemesi için gerekli teknikleri Türklere öğretmekle yükümlüydü.

Bu gelişmeler çerçevesinde Türk Ulaştırma Bakanlığı ulaştırma ve haberleşme alanlarında yeni planlarının olduğunu açıklamıştır. Ancak ne var ki bu planlar pek kara yollarını ilgilendirmiyordu. Bakanlık 380 milyon liralık bir bütçeyi demiryolu masrafları için ve 136 milyon liralık bir bütçeyi de yeni tersaneler inşa etmek ve gemiler satın almak için harcamayı kararlaştırmıştı. Bu konularda Türk hükümeti Amerika'dan teknik yardım talep et-

miştir. Bunlardan başka Türkiye'deki telefon ve telgraf şebekesinin de geliştirilmesi planlanmıştır. (Vatan, 12 Mart 1947)

Türk ordusunun modernizasyonu, askeri ve ekonomik durumun güven ortamında bulunması uzun ve yorucu çalışmaları ve büyük miktarlarda para gerektiriyordu. Bu gerçekten hareketle Wilson Türkiye'ye sağlanan 100 milyon doların yetersiz olduğunu ve bunun sadece bir başlangıç olarak düşünülebileceğini Washington'da görüştüğü Marshall'a ilettili. Türk programı misyon şefi General Oliver de Marshall'a sadece bir yıllık Amerikan yardımının hiçbir konuda yeterli olmayacağını söyledi. (FRUS 1947: 258) Wilson'a göre yardım en az beş yılı kapsmalı ve Türkiye'ye en az beş yüz milyon dolarlık bir pay ayrılmalıydı. Bu rakam ile ancak Türk ordusunun 1/3'lük bir kesimi modernize edilebilirdi. Wilson Türkiye için harcanacak paranın boşa gitmeyeceğini Türk ordusu için yapılan harcamanın 'Amerika'nın milli hayat sigorta poliçesi' olarak düşünülmesi gerektiğini söyleyerek, Sovyet tehdidi karşısında Türkiye'ye harcanması gereken para eğer Amerikan askeri kuvvetlerinin güçlendirilmesi için harcansaydı, alınacak sonuç Türkiye'ye yapılacak yardımdan alınacak sonuçtan kesinlikle daha az başarılı olacaktı. (FRUS 1947: 259) Bir savaş halinde Sovyetlerin Türkiye'yi stratejik nedenlerden dolayı ele geçirmek isteyeceğini ve dolayısıyla Türkiye'nin Amerikan savunmasının en öndeki cephesini teşkil ettiğini söyleyen Wilson, Türkiye'nin millet ve devlet olarak başka hiçbir yerde görülmeyen bir şekilde Sovyetlere karşı sert direnci ve Türkiye'de babadan oğula miras olarak geçen Rus nefreti zaten Amerikan yardımlarının başarıya ulaşacağını şüpheye mahal bırakmadan göstermektedir demiştir. Wilson sözlerini Türkler 'cesur, vatansever ve mükemmel askerlerdir' ve Türk ordusunun modernizasyonu ile Amerika komünist yayılcılığına karşı mükemmel bir müttefik kazanacaktır cümleleriyle bitirmiştir. (FRUS 1947: 259)

Türkiye'deki Amerikan askeri misyonunun iki temel görevi olmuştur: birincisi Türk ordusunu donatmak ve eğitmek, ikincisi ise devletin savunmaya harcadığı yüksek orandaki paraların bir kısmını sağlanan Amerikan yardımları sayesinde ekonomik yatırımlara kaydırmak idi. Türkiye ulusal güvenliğini tehlikeye atmadan asker sayısını ve askeri harcamaları indirmesi gerekiyordu. Ancak bu kolay bir iş değildi. 16 Ağustos 1947'de Türk Dışişleri Bakanı Hasan Saka Wilson'a bu işin zorluğunu anlatarak, Türkiye'de, jandarma ve sınır muhafızları kuvvetleri hariç, 485,000 kişinin silah altında bulunduğunu ve üç yıl süreyle askerlik yaptıklarını belirterek, bunun ülkeye yüklediği ekonomik faturanın çok ağır olduğunu izah etti. Saka'ya göre her

yeni celp döneminde devletin savunma için 150 milyon lira ek para harcaması gerekiyordu. Oysa ki savunma masrafları zaten devlet bütçesinin %60'ını tüketiyordu. Bu bakımdan devlet savunma masraflarını finanse etmek için ya yeni vergiler koymalı yahut dış borçlanmaya gitmeliydi. (FRUS 1947: 298) Diğer taraftan Türk Genelkurmayı asker sayısının indirilmesini doğru bulmuyor ve konu hakkında kabine ikiye ayrılmış durumdaydı. Saka da asker sayısının indirilmesine karşı idi çünkü bu durum Sovyetleri Türkiye üzerinde daha fazla baskı kurmak için cesaretlendirebilirdi. Aynı zamanda bu tutum Yunanistan'da komünistlere karşı savaşın cesaretlerini kırabilirdi. (FRUS 1947: 298) Bu noktada Wilson Saka ile aynı görüşü paylaşarak, Türk ordusunu modern silahlarla donatmadan sayısını indirmek ordunun etkisini de azaltmak anlamına gelecekti. (FRUS 1947: 298) Konu hakkında İngiliz uzmanlar farklı düşünüyordu. Onlara göre ordunun sayısındaki indirim Türkiye'ye karşı Sovyet politikalarını değiştirmeyerek, aksine, Türkiye savunma masraflarından kısarak ekonomisini güçlendirecek daha kuvvetli hale gelebilecekti. (FRUS 1947: 351) Türkiye'nin asker sayısını indirmesi konusunda yapılan tartışmalara Amerika'nın Moskova büyükelçiliği de katılmış ve elçilik Washington'a gönderdiği raporlarında Türkiye'nin asker sayısında indirmeye gitmesinin Sovyetlerin Türkiye'ye karşı olan politikalarında bir etkisinin olmayacağını belirterek Türk ordusunun sayısal büyüklüğünün Rusya için caydırıcı bir özelliğinin olmadığını ancak Amerika'nın Türkiye'ye verdiği desteğin Moskova üzerinde daha büyük bir caydırıcılığa sahip olduğunu ileri sürmüştür. (FRUS 1947: 352)

Sonuç olarak Amerikan Dışişleri Türkiye'ye asker sayısını indirmesi halinde dikkate değer bir tehlikenin var olmayacağı tavsiyesinde bulunmuştur. Türk hükümetinde yapılan tartışmalar ve yabancılardan alınan tavsiyeler doğrultusunda Türkiye asker sayısında 150,000 kişilik bir indirmeye gitmeye karar vermiştir. (FRUS 1947: 352) Fakat hükümet aynı zamanda bu indirim ile savunma sorunlarının çözülemeyeceğini beyan ederek, ülkenin 1948'deki askeri harcamaları karşılamak için dış yardıma ihtiyacının olduğunu duyurdu. (FRUS 1947: 401)

Truman Doktrini gerek Amerikan dış politikalarında yeni açılımlarla tipik Soğuk Savaş politikalarına yönelmesinin ve gerekse Türkiye'nin milli güvenlik kaygıları ve bunun ötesinde Türkiye Cumhuriyetinin kuruluşundaki temel ideolojisi gereği, İkinci Dünya Savaşı sonrası kutuplaşan dünyada batı, demokrasi, bloğunda yer almak istediğinin açık bir tezahürü idi. Türkiye'de var olan sarsılmaz vatani koruma duygusu ve cumhuriyetin batı demokrasile-

rini örnek alan ideoloji Amerika için Türkiye'nin içinde bulunduğu coğrafyada arayıp ta bulamayacağı biçilmiş bir kaftan idi. Ancak yine de Amerika'nın bu desteği Türkiye'nin güvenlik kaygılarını giderecek yeterlilikte değildi. Bu yüzden Türkiye NATO'ya girmeyi dış politikasının en önemli meselesi haline getirdi. Türkiye'ye Truman Doktrini ile sistemleştirilen Amerikan yardımları yıldan yıla yeni kaynaklar eklenerek Türkiye'nin NATO'ya girmesine kadar uzatıldı ve yardımlar NATO üyeliğinden sonra NATO çerçevesinde devam etti.

Osmanlı devletinde 18. yy'da başlayarak reformlar sürekli orduyu esas alarak yapılmıştır. Modernize edilmeye çalışılan ordu farklı kanallardan devletin ve toplumun modernleşme ve yenileşme dönüşümünde en büyük paya sahip olmuştur. II. Dünya Savaşından sonra öncelikle orduyu hedef alan modernleşme kısa bir zaman içerisinde Türkiye'de köklü bir siyasi, ekonomik ve sosyal değişime de öncülük yapmıştır. Türkiye Cumhuriyetinin kabul ettiği siyasal değerler sistemi bu dönemde daha fazla kurumsallaşma imkanı bulmuş veya bu değerler çerçevesinde olan enstitüleşme anlamına daha uygun bir şekilde işlemeye başlamıştır. Bu durum beraberinde, çok partili sisteme geçiş gibi, çok önemli siyasi, sosyal ve ekonomik gelişmeleri de beraberinde getirmiştir. İç politikada tek parti yönetimi içerisinde siyasi, toplumsal ve ekonomik anlamda sistem tıkanıklığı bizzat İsmet İnönü gibi yönetimin en zirvesindeki kişiler tarafından müşahade edilmiş ve değişen dünya şartlarının Türkiye için faydalı açılımlara ve değişimlere imkan vereceği kavranarak, bu şartlar köklü değişiklikler için memleket menfaatlerine kullanılmıştır.

Truman Doktrini Sovyet politikalarında da önemli değişikliklere yol açmıştır. Türkiye'nin Amerika ile gelişen ilişkileri ve Türkiye'ye olan Amerikan yardımları Sovyetleri oldukça rahatsız etmiştir. Sovyet Silahlı Kuvvetleri Bakanı Nikolay A. Bulganin Moskova'daki Türk büyükelçisine Türkiye'nin geçmişte yaptıklarını şimdiye kadar çok taktir ettiğini ancak Türkiye'nin geçmişinden uzaklaşarak kendisini Amerikanın hegemonyası altına soktuğundan yakınmıştır. Türkiye'yi Wall Street sömürgesi olarak nitelendiren Bulganin Türkiye'nin Sovyetlere karşı bir savaş aracı olarak kullanıldığını ileri sürmüştür. Sovyet basını da aynı duyguları paylaşarak, Amerikan yardımlarını kabul etmekle Türk yönetiminin tek arzusunun ülkeyi bir sömürge haline getirmek istediği sıkça vurgulandı. (Laqueur, 1989: 143) Türkiye'nin devlet ve toplum olarak Sovyetlere karşı sarsılmaz direnci ve Sovyet baskısını azaltmak için yine devletin ve toplumun bir bütün olarak Ame-

rikan yardımlarına ve Türkiye'nin batı bloğunda yer alma çabalarında uyumlu hareketi Moskova siyasetinin Türkiye üzerinde işlemediğinin manifesto-sunu teşkil ediyordu. Türkiye'yi etki altına almak şurada kalsın, Türkiye'nin her geçen gün kendisine birinci dereceden düşman bildiği bir oluşum içine girmesi Sovyetlerin bölge üzerindeki çıkarlarını temelden sarsmıştır. Bunun üzerine Sovyetler Türkiye ile ilişkilerine düzeltmek istemiş ve 1953'te Kruşçev Türkiye üzerindeki Sovyet isteklerinin tamamen ve resmi olarak ortadan kaldırıldığını ilan etmiştir.

1.3. Türkiye'deki Marşal Planı

Savaş sonrasında ABD Türkiye'nin önemli ticaret partnerlerinden birisi haline geldi. 1946'da Türkiye ithalatının %31'ini ve ihracatının %20'sini Birleşik Devletlerden gerçekleştirmiştir. Türkiye endüstriyel planlarını gerçekleştirmek için 1945 senesinde ABD'den 500 milyon dolar gibi yüksek rakamlarda kredi talep etti ancak Amerikan Export-Import bankası çok daha mutedil rakamlarda Türkiye'ye kredi sağladı. (Laqueur, 1989: 200) Amerikan yönetimi Avrupa'nın ekonomik yeniden yapılanmasını sağlamak ve Amerikan ticaretini global ölçülerde daha da genişletmek amacıyla yürürlüğe soktuğu Marşal Planı çerçevesinde Türkiye bu yardımdan 615 milyon dolarlık bir pay almak üzere Amerikan hükümetine başvurdu ancak Türkiye'nin bu başvurusu Türkiye'nin savaş yıkımına uğramadığı ve ekonomisinin kendi şartları içerisinde normal seyrinde olduğu yönündeki gerekçelerle ABD tarafından reddedildi. Sonuç olarak Türkiye Marşal Planı için başvuran 16 Avrupa ülkesi arasında başvurusu reddedilen tek ülke idi.

Türk hükümeti Marşal yardımının reddedilmesinden oldukça rahatsız oldu ve Türkiye'den durumu kat kat daha iyi olan ülkelere bu yardımın verilmesini ayrımcılık ve önyargı olarak gördü. Türkiye'nin tepkisi üzerine ABD durumu tekrardan gözden geçirdi ve Türkiye'yi yardım planına dahil etti. Türkiye ilk etapta 1948-49 mali yılında 44.6 milyon dolarlık bir yardım aldı. (FRUS 1949: 1676) 1955 senesine kadar süren bu yardımlardan Türkiye toplam 571 milyon dolar Amerikan yardımı kabul etti. (Türkiye'de Marşal Planı, 1955: 6)

Marşal Planı ekonomik amaçlı bir yardım paketi olmasına karşın Türkiye'ye verilen paraların 2/3'ü askeri amaçlı kullanıldı. Türkiye bütçesinin çoğunluğunu eriten askeri harcamalara tıpkı Truman Doktrini planında olduğu gibi destek çıkılarak, Türk devletinin azaltılan askeri harcamaları ekono-

miye kaydırması hedeflenmiştir. Marşal Planı ayrıca Türkiye’de ziraat temeline dayanan bir ekonomiyi geliştirmek için kullanılmıştır.

1.4. Türkiye’nin NATO’ya Girme Çabaları ve Amerika Birleşik Devletleri

Molotov’un Marşal Planına karşı tutumu ve doğu Avrupa ülkelerine bu planın dışında kalmaları için baskı uygulaması sonucunda 1947 sonlarında dünya politikalarındaki iki kutupluluk iyice belirgin bir hal almaya başladı. İngiltere, Fransa ve Benelux ülkeleri Amerika’nın da destekleyeceğini umdukları bir güvenlik teşkilatı yolu ile komünist tehlikesine karşı birleşik bir cephe oluşturmayı hedeflediler. 22 Haziran 1948’de İngiliz dışişleri bakanı Bevin’in batı bloğunun kurulacağı yönündeki açıklamasından sonra, 17 Mart tarihinde İngiltere, Fransa ve Benelux ülkeleri Brüksel Anlaşmasını imzaladılar.

Türkiye kurulmakta olan Batı bloğuna karşı ilgisini hemen gösterdi ve bu bloğun içerisinde yer almayı hedefledi. Kurulmakta olan bloğa İtalya’nın dahil edilebileceği ancak Sovyet tehdidi altındaki Türkiye ve Yunanistan’ın isimlerinin geçmemesi Türkiye’de şüpheyle karşılandı. Türk yönetimi Türkiye’nin dışarıda tutularak İngiltere’nin Sovyetlerle pazarlıklarda piyon olarak kullanılacağı endişesini taşıyordu. Yani İngiltere batı Avrupa’nın güvenliği için Türkiye’yi Sovyet etki alanına bırakabilirdi. (FRUS 1948: 16)

İlk başlarda ABD özellikle iç tepkiden çekindiği için kurulmakta olan batı ittifakının dışında kalmayı ancak bu ittifakı askeri alanda desteklemeyi düşündü. ABD ittifak kurucularına ittifakın İtalya, İsviçre, Almanya, İspanya ve Avusturya’yı kapsayacak genişlikte olması tavsiyesinde bulunurken, Amerikan yönetimi Türkiye ve Yunanistan’ı bu oluşumun dışında telakki etmiştir. (FRUS 1948: 62-63) ABD her ne kadar Türkiye’yi listenin dışında tutmuşsa da, ittifakın Avrupa ve Ortadoğu’daki özgür devletleri diplomatik kanallarla desteklemelerini istemiştir. Böylece bu ülkelerin klüpün dışında kalmış hissine engel olunabilecekti.

ABD’nin Avrupa güvenlik teşkilatına uzak kalma politikası kısa sürede değişmiş ve ABD daha geniş kapsamlı bir güvenlik organizasyonunun kurulması için başı çekmiştir. 23 Mart 1948 tarihinde geniş kapsamlı bir batı ittifakının kurulması için Washington’da bir araya gelen İngiltere, Amerika Birleşik Devletleri ve Kanada İtalya ve Almanya’nın kurulacak olan bu pakta kabul edilmesi konusunda görüş birliğine varırken, Türkiye ve Yunanistan pakt dışı bırakılmışlardır. Bu ülkeleri kaybetmemek için de İngiltere ve

Amerika tarafından Türkiye ve Yunanistan'a Sovyet tehdidi karşısında ortak güvence verilmesi kararlaştırılmıştır. (FRUS 1948: 62-63)

Amerika NATO kuruluşuna öncülük etmeye başlayınca, Türkiye ittifaka kabul için ABD üzerinde diplomatik baskı kurdu. Türkiye'nin ABD üzerindeki baskısı Türkiye'nin kabulüne kadar büyük bir kararlılıkla devam etti. Artık Türk hükümeti tüm ilgisini Avrupa güvenlik teşkilatından, Amerikan liderli olan yeni güvenlik teşkilatına çevirmişti. Türk tarafının tezinde Truman Doktrini yardımlarının Türk savunmasını güçlendirdiğini ancak bu tür yardımların Türkiye'nin güvenlik sorunlarını bütünüyle sona erdirmeyeceğini ancak Amerikan liderli bir güvenlik teşkilatının Türkiye'yi güven içerisinde hissettireceği temaları işlenmiştir. (Athanassopoulou, 1999: 99) Türkiye zaten Amerikan yardımları alıyor ve bu yardımların başarısı ABD tarafından kabul ediliyordu. Doğal olarak Türkiye'nin NATO içerisinde yer alması kaçınılmaz bir durum idi. Gerçekte Türkiye için batı savunma sistemi yahut NATO içerisinde yer almaktan ziyade, milli güvenliği için Amerika'nın NATO üyelerine verdiği güvencenin aynısının sağlanması daha önemliydi. Dönemin şartları gereği bir tek ABD'nin güvenlik taahhütleri Sovyetler üzerinde caydırıcı bir güce sahip olabilirdi. Bu taahhütler Türkiye'ye gerek NATO içerisinde gerekse NATO dışında sağlanabilirdi. ABD'nin bölgesel güvenlik teşkilatlarına soğuk bakması ve NATO dışındaki ülkelerle güvenlik taahhütlerine girmesinde isteksiz davranması üzerine Türkiye tek hedef olarak NATO'ya girişi belirlemiştir.

1948 senesinde Türkiye üzerinde yeni bir Sovyet propaganda dalgası başladı. Moskova, Amerika ve İngiltere'yi Türkiye üzerinde askeri etki alanı kurmakla suçladı. Türkiye Sovyet propagandalarının bir başlangıç olduğunu ve arkasından Türkiye üzerinde isteklerin geleceği kaygısıyla acilen kolektif yahut ikili olarak Amerikan güvencesi elde etmeye çalıştı.² Özellikle Şubat 1948 Çekoslovakya'daki komünist darbesi Türkiye'yi daha fazla kaygılandırdı. 6 Mart Tarihinde *Vatan* gazetesi Türk dışişlerinin Amerikan kongresine bir mesaj göndererek Türkiye üzerinde Sovyet baskılarının devamlı arttığını ve Türkiye'nin bu baskıları önlemek için elinden geleni yaptığını belirterek, Türkiye'nin Sovyetlere karşı çok az ülkede rastlanacak bir kararlılıkta direndiğini ve Türkiye'nin sadece kendi topraklarını değil, Ortadoğu bölgesini de komünizmden koruduğunu belirtmiştir. (Vatan, 6 Mart 1948) Türkiye

² 1948 Sovyet propagandası ve Türkiye'nin karşı çabası için bkz, Ekavi Athanassopoulou, "Western Defence Developments and Turkey's Search for Security in 1948," *Middle Eastern Studies*, Volume 32, Number 2, April 1996, yada aynı yazarın *Turkey, Identity Democracy, Politics*, edited by Sylvia Kedourie, Frank Cass, London, 1996.

Avrupa'daki komünist hareketleri ve Türkiye üzerindeki Sovyet baskısını işaret ederek benzer hadiselerin Türkiye'de de cereyan edebileceği yönünde Amerika'yı uyarmak istemiş ve bu yolla Türkiye'nin NATO üyeliği için önünün açılmasını beklemiştir. ABD Türk hükümetinin bu tutumunu bir baskı aracı olarak görmüş aslında Türkiye'de Çekoslovakya ve diğer doğu Avrupa ülkelerinde olduğu gibi ciddi bir komünist varlığının bulunmadığını ve doğru olarak Türkiye'de içerden destek bulacak bir komünist darbesinin yaşanmayacağı tespitini yapmıştır.

11 Mayıs 1948'de Türk hükümeti ABD'den resmi olarak batı Avrupa devletlerine verilen güvencelerin Türkiye'ye de sağlanmasını talep etti, ancak; Amerikan hükümetinden herhangi olumlu bir karşılık görmeyerek sadece durumun değerlendirildiği cevabını aldı. (Vatan, 6 Mart 1948) Washington'da daha fazla etkin olmak için Türk hükümeti yetenekli ve tecrübeli diplomatı Feridun Cemal Erkin'i Türkiye'nin batı blokunda yer almasını sağlamak amacı güden özel misyonla Washington büyükelçiliğine atadı. (Erkin: 9) Erkin Amerikan yetkilileriyle yaptığı pazarlıklar sonucu Amerikan yönetiminin Türkiye'yi NATO'ya kabul etmedeki isteksizliğini gördü ve bunun üzerine Amerikan destekli bir Akdeniz paktının kurulması için çabasını yoğunlaştırdı. (FRUS, 1948: 148) Ancak İtalya'nın NATO'ya alınması ve ABD'nin bölgesel ittifaklara soğuk bakması bu çabayı da sonuçsuz bıraktı. (Erkin: 22)

Amerikan yönetiminin Türkiye'nin üyeliği konusunda direnmesine rağmen, hükümet içerisinde Türkiye'nin NATO'ya üyeliğini tavsiye eden ciddi bazı raporlar hazırlandı. 1948 Aralığında hazırlanan bir CIA raporunda ABD'nin Türkiye'ye direkt güvenlik garantisinin verilmesini tavsiye edildi. (Turkey, Truman Library, B File) Amerikan dışişlerinin Ortadoğu ve Afrika masası da hazırladığı raporda benzer görüşlere yer verdi. (FRUS 1948: 173-175) Ancak Amerikan hükümeti Türkiye hakkında tam ikna olmadığı bir dönemde 4 Nisan 1949 tarihinde NATO anlaşması İtalya'yı içine alacak şekilde imzalandı. Bu durum Türkiye'yi oldukça kızdırdı. 12 Nisan tarihinde dışişleri bakanı Necmettin Sadak'ın Amerikan dışişleri bakanı Dean Acheson'la Washington'da yaptığı tarihi görüşmede Türkiye'nin tepkisini aktardı ve Türkiye üzerinde Amerikan politikalarının geçici olabileceği yönünde Türk tarafının kaygılarını ilettili. Acheson ise Türkiye'nin ABD için çok önemli olduğunu ve ilişkilerin artarak devam edeceği yolunda fikir belirtti ve ABD'nin Türkiye'nin güvenliğini sürekli olarak savunacağı yolunda teminat verdi. Sadak'ın Türkiye'nin dışarıda bırakılarak diğer bir Akdeniz ülkesi

İtalya'nın alınmasındaki mantıksızlığı sorduğu zaman, Acheson Sadak'a diplomasinin zaten belli bir mantık içerisinde işlemediğini, İtalya'nın ABD desteğiyle değil Fransa'nın İtalya'yı kendisine tehdit olarak görmesi ve bu ülkenin NATO içerisinde pasifize edilmesi gereği sonucu alındığını bildirmiştir. İtalya'nın kabulü ile ABD'nin desteklediği Almanya'nın NATO üyeliğine Fransa'nın itiraz etmeyeceği için, ABD İtalya'nın kabulünü uygun gördüğünü belirtmiştir. (FRUS 1948: 1650-1651) Sadak'ın çok açık bir şekilde Sovyet saldırısı halinde ABD'nin NATO müttefiklerine verdiği garantilere benzer bir şekilde Türkiye'ye destek verip vermeyeceğini sorması üzerine Acheson bu soruya net bir cevabının olmadığını ve bu cevabın kendisi tarafından değil de Amerikan yönetimi tarafından verilmesi gerektiğini söyleyerek, (FRUS 1949: 1652) ABD'nin sürekli vurgu yaptığı Türkiye'nin güvenliğinin ABD için çok önemli olduğu yönündeki ifadelerin çok sağlam temelli olmadığını ispat etmiştir.

Aslında Türkiye'nin NATO'ya alınmaması iki ülke arasında hızla gelişen askeri ilişkileri etkilemiştir. ABD yönetimi askeri açıdan Türkiye'deki etkinliğini arttırmak ve Türkiye'de askeri üsler kurmak istiyordu. İttifak ilişkisi bulunmayan iki ülke arasında askeri ilişkilerin geniş olarak geliştirilmesi ve özellikle ABD'nin Türkiye'de üs kurmaya çalışması anlaşılır bir durum değildi. Bu sebeple Sovyetler ABD'nin Türkiye'deki askeri varlığını kendisi için tehdit olarak görmüş ve bunu Türkiye'nin işgali olarak değerlendirmiştir. Özellikle askeri üsün kurulması Moskova tarafından direkt bir tahrik aracı olarak görüleceği ve dünyaya Amerikan yayılmacılığı olarak gösterileceği için Amerikalı askeri yetkililer, çok istemelerine rağmen, üs kurma projesini Türkiye'nin NATO'ya girmesine kadar ertelediler. (FRUS 1949: 1652)

Türkiye'de Demokrat Parti iktidara geldiği zaman NATO'ya girme politikaları milli bir hedef olarak iktidarı ve muhalefetiyle tam olarak desteklendi. Bu konuda Celal Bayar İsmet İnönü'nün tecrübelerinden faydalanmak istemiş ve İnönü'de hükümete yardım için elinden gelen bütün çabayı göstereceğini belirtmiştir. Durumun gözden geçirilmesi ve yeni bir inisiyatif başlatmak için Bayar kabine üyeleri ve bazı diplomatlarla Yalova toplantısını gerçekleştirdi. Toplantı sonucunda hükümetin NATO üyeliği için başvurusunun yenilenmesine karar verildi ve demokratik ortamda seçilen yeni hükümetin ABD'de daha etkin olabileceği düşünüldü. (Bayar: 1986, 130) Bayar Amerika'nın bir hata yaptığını ve Soğuk Savaş içerisinde batı paktında yer alan Türkiye'ye diğer batı devletleri gibi eşit davranılması gerektiğini beyan

etmiştir. (Bayar: 1986, 132) Dışişleri bakanı Fuat Köprülü de doğu Akdeniz'in ihmalinin NATO'yu zayıflatacağı uyarısında bulunmuştur (Akşin, 1959: 32).

Yalova'da kararlaştırıldığı gibi 27 Nisan 1950'de büyükelçi Erkin Washington'da Türkiye'nin NATO üyeliği için yeni bir girişimde bulundu. Erkin Türkiye'nin üyeliğinin reddinin bölgede Sovyetleri güçlendirdiğini ve 1951 senesinde süresi dolacak olan Montreux Boğazlar sözleşmesinin Sovyetler tarafından istismar edilerek yeni bir krize yol açılacağı uyarısında bulundu. (FRUS 1950: 1253) Bu yüzden daha büyük sorunları engellemek için Türkiye NATO'ya kabul edilmeliydi. Ancak, Türkiye'nin bu yeni başvurusu da Amerika nezdinde herhangi bir sonuç doğurmadı.

Türkiye'nin NATO serüveninde planlanmayan bazı gelişmeler yaşandı. 14 Mayıs 1950 seçimlerinden bir ay sonra Kore Savaşı patlak verdi. Kuzey Kore güçlerinin güneye girdiği 25 Haziran günü Birleşmiş Milletler üyelerine Kuzey Kore güçlerinin güneyden çıkarılması için çağrıda bulunmuştur. Türkiye ABD'den sonra çağrıya cevap veren ikinci ülke olarak 4,000-4,500 civarında bir askeri gücü Kore'ye göndermeye kararlaştırmıştır. Kore Savaşı NATO'ya girişte bir dönüm noktası oluşturmuştur. Amerikanın eski Amerikan büyükelçisi McGhee Türkiye'nin Kore savaşına girişinin Menderes hükümetine NATO üyeliği için önemli bir imkan kazandırdığını belirtmiştir. (McGhee: 1990, 78) Türkiye resmi olarak Kore savaşına NATO üyeliğine kabul için girdiği yolundaki tezleri sürekli yalanlamışsa da, Türkiye aslında Kore savaşına katılmakla batı kamuoyunda olumlu bir imaj yaratmak istemiş ve bunda da oldukça başarılı olmuştur. Bayar Kore savaşına katılma kararında NATO'ya giriş politikalarının etkin olmuş olabileceğini ifade etmiştir. (Bayar: 1986, 30)

ABD Türkiye'nin güvenlik kaygılarını bir türlü nihai bir statüye kavuşturamamış ancak Türkiye'nin önemi dolayısıyla başta askeri alanda olmak üzere ilişkilerini artırmak istemiştir. Hükümet içerisinde Türkiye'nin NATO'ya girmesi için verilen desteklerin artması ve Kore Savaşı ile Türkiye'nin batı kamuoyunun desteğini kazanması üzerine Amerikan yönetimi artık Türkiye'nin üyeliğine sıcak bakmaya başlamıştır. 25 Ağustos 1950 tarihinde Erkin Türkiye'nin NATO üyeliği için isteğini bir kez daha Washington'a iletmiştir. Erkin yaptığı açıklamada batı organizasyonlarının pek çoğu içerisinde yer alan ve alma isteği gösteren Türkiye'nin NATO dışında bırakılmasının anlamlı olmadığını belirtmiştir. Amerikan dışişleri Türkiye'nin teklifinin bir toplantı ile görüşüleceği açıklamasını yapmıştır. (Bayar: 1986, 30)

Türkiye'nin başvurusu aynı gün Amerikan birleşik kuvvetler toplantısında görüşülmüştür. Artık ABD'nin Türkiye politikalarında bir yol ayrımına geldiğini ve Türkiye'nin ihtiyaç duyduğu güvenlik garantisinin bir şekilde verilmesi gerektiği izah edilmiş ancak bunun şekli tartışılmıştır. Kuvvet komutanları toplantısında Türkiye'yi NATO dışında tutarak garantilerin verilmesinin daha sorunlu olacağını, ancak Türkiye'nin NATO'ya alınmasının sanıldığı aksine daha pratik ve yararlı sonuçlar doğuracağı yolunda görüş birliğine varılarak, Türkiye'nin NATO'ya girmesi askeri kanat olarak desteklenmiştir. Amerikan hükümetinin 1939 karşılıklı yardımlaşma anlaşması gereğince İngiltere ve Fransa'nın Türkiye'nin üyeliğine destek vermesinin sağlanması için girişim başlatılması kararlaştırılmıştır. (FRUS 1950: 1304)

14 Eylül 1950 tarihinde Amerikan, İngiliz ve Fransız dışişleri bakanları Türkiye ve Yunanistan'a şimdilik tam üyelik statüsünün verilmesinin gerçekçi olmayacağını bu yüzden bu ülkelerin NATO'ya bağlantılı ülkeler statüsünde olabilecekleri açıklanmıştır. Türkiye bu kararı memnuniyetle karşılamış ve NATO'ya tam üyelik için bir basamak olarak görmüştür. (FRUS 1950: 1338)

Amerika Kore'de savaşırken Ruslar atom bombasını ürettiler ve Çin zaten komünist idaresi, altında idi. Bu durum Amerika'yı global bir politika izlemeye ve savunma harcamalarını önemli ölçülerde arttırmaya zorluyordu. Artık Amerika'nın güvenlik şeritleri NATO'nun belirlediği coğrafi sınırların çok ötesine taşıyordu. Bu sebepten ABD artık NATO savunmasını batı Avrupa ve kuzey Amerika savunması olarak görmüyor, NATO sınırlarının çok önemli saydığı Türkiye'ye kadar uzatılmasını istiyordu. (Athanasopoulou: 1999, 217) Türkiye'nin NATO üyeliğini destekleyen ABD, NATO içerisinde Türkiye'ye karşı Danimarka, Hollanda gibi küçük ülkelere Türkiye lehinde baskılar yapmıştır.

Sonuç olarak 15-20 Eylül tarihlerinde Ottawa'da toplanan NATO konseyi Türkiye ve Yunanistan'ı organizasyon içerisine kabul etmeyi kararlaştırdı ve konsey 15 Ekim tarihinde bu iki ülkeyi üyelik için davet etti. 15 Şubat 1952 tarihinde ise bu iki ülkenin üyeliği gerçekleştirildi.

Sonuç

Türk-Amerikan ittifak ilişkisi her ne kadar Türkiye'nin Sovyetler Birliği karşısında güvenlik arayışları çerçevesinde başladı ise de, bu ittifakın asıl çıkış noktası Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluş felsefesinde olduğu gibi, kendisini batıya yakın görmesi ve batının temel değerlerini cumhuriyet yönetimine ilke edinmesi yahut edinmeye çalışmasından kaynaklanmaktadır. Türkiye'deki tek parti yönetimi kendi içinde bunalıma girmiş ve çıkış yolları aramaktaydı. Türkiye'de devasa bir devlet modernleşmesi sağlanırken, halk modernleşmesi ve demokratik modernleşme çok muvazenesiz bir şekilde ihmal edilmişti. Atatürk'ün cumhuriyet yönetiminden çoğulcu demokrasiyi anlamasına rağmen, siyasi alanda sağlanamayan demokratik idare ve buna paralel olarak ülkedeki ekonomik ve sosyal koşulların geri kalmışlığı savaş sonrasında getirdiği yeni açılım imkanları sebebiyle, Türk devlet adamları açısında yeni bir reform fırsatı olarak görülmüştür. Bu reform döneminde sembolik politik söylemlerin yerini, sonuçları pozitif olarak halka görünür bir şekilde yansıyan, aktif ve yapısal değişimler almıştır.

İkinci Dünya Savaşı sonrasında Türkiye'nin her alanda hızlı kabuk değiştirme hadisesi Türk inkılaplarının temelini oluşturan modernleşme ve demokratikleşme inancından kaynaklanmaktaydı. Bu dönemde kabuğunu kıran Türkiye Amerika Birleşik Devletlerini önemli bir dış destek noktası olarak görmüştür. Bu sonuçtan hareketle denilebilir ki, Türk-Amerikan ittifakının oluşması ABD'ye siyasi bir güç katarken bu ittifakın Türkiye'de ise birçok alanda olumlu katkıları olmuştur. Bu sebeple iki ülke arasındaki ittifakın başlangıcının sağlam ve pekte sorunlu olmadığı görünmektedir. Ancak ilişkilerin gelişimi başlangıçta olduğu kadar sorunsuz olmamıştır. ABD'nin bu ittifakta Türkiye'yi küçük ortak olarak görmesi ve Türkiye'yi sadece Sovyetlere karşı askeri bir üs olarak görmesi ilişkilerde önemli sorunlar oluşturmuş ve Kıbrıs sorunu ile beraber ilişkilerde ciddi bir güven sorunu yaşanmıştır. 1960'lardan itibaren başlayıp günümüze kadar gelen ilişkilerdeki güven sorunu, iki ülke arasında köklü ve uzun süreli bir ittifak ilişkisinin kurulu olduğu göz önünde tutularak ve iyi ilişkilerin sürdürülmesinde her iki ülkenin de çıkarının olduğu bilinerek aşılabilir. Bunun için de özellikle ABD'nin Soğuk Savaş alışkanlıklarını bırakıp Türkiye'nin milli güvenliği başta olmak üzere Türkiye'nin önceliklerine hassasiyet göstermesi gerekmektedir. Gerçekte Soğuk Savaş sonrası uluslar arası düzen ve bu düzende gittikçe yalnızlaşan Amerika için Türk-Amerikan ittifakının ya da dostluğunun devamı oldukça önemlidir. Bu yüzden ilişkilerdeki sorunlar bir kriz

ortamına sokulmadan çözülmeli ve sorunların oluşması ilişkilere yeni bir yön ve şekil vermek için yapıcı bir zemin olarak kullanılmalıdır. Türk-Amerikan ilişkilerinin şeklinin yeni dönemde daha net olarak belirlenmesi karşılıklı beklentilerin boyutlarını daha gerçekçi kılacaktır ve kimse hayal kırıklığına uğramayacaktır. Bu durum ise ilişkilerdeki güven sorununu çözmeye yardımcı olacaktır.

Kaynaklar

- Acheson, Dean (1969) *Present at the Creation, My Years in the State Department* (New York: W.W. Norton & Company)
- Akşin, Aptülâhat (1959) *Türkiye'nin 1945'den Sonraki Dış Politika Gelişmeleri*, (İstanbul: Kervan Yayınları)
- "An Act to Provide for Assistance to Greece and Turkey" *The Department of State Bulletin, Volume XVI, Number 413, June 1* (1947) (Washington: United States Government Printing Office)
- Ataöv, Türkkaya (1965) *Turkish Foreign Policy 1939-1945*, (Ankara: Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi Yayınları)
- Athanassopoulou, Ekavi (1999) *Turkey-Anglo-American Security Interests, 1945-1952, The First Enlargement of NATO*, (Portland: Frank Cass)
- Athanassopoulou, Ekavi (1996) "Western Defence Developments and Turkey's Search for Security in 1948," *Middle Eastern Studies, Volume 32, Number 2, April*.
- Bayar, Celal (1986) *Başvekilim Adnan Menderes* (İstanbul: Tercüman Yayınları)
- Bernstein, Barton J. (1970) "American Foreign Policy and the Origins of the Cold War" *Politics and Policies of the Truman Administration*, BERNSTEIN, Barton J. (ed) (New York: Quadrangle Books)
- Burçak, Rıfki Salim (1983) *Moskova Görüşmeleri ve Dış Politikamız Üzerindeki Tesirleri*, (Ankara: Gazi Üniversitesi Yayınları)
- Byrnes, James F. (1947) *Speaking Frankly* (New York and London: Harper and Brothers Publishers)
- Erim, Nihat "Başkan Trumanın Mesajı", *Ulus*, 14 Mart 1947.
- Erim, Nihat "Amerikan Yardımı Dolayısıyla" *Ulus*, 20 Mart 1947.
- Erkın, Feridun Cemal "Batı Avrupa Birliği ve NATO'nun Doğuşu, Türkiye'nin NATO'ya Girişi" *Türkiye ve NATO*, (Ankara: Türk Atlantik Derneği Yayınları)
- Esmer, Ahmet Şükrü "Amerikanın Kurtarıcı Rolü" *Ulus*, 21 Mart 1947.
- Foreign Relations of the United States, (FRUS) 1939, Volume I* (1956) (Washington: United States Government Printing Office)
- Foreign Relations of the United States, 1943, Volume IV, The Near East and Africa* (1964) (Washington: United States Government Printing Office)

- Foreign Relations of the United States, 1946, Volume VII, The Near East and Africa* (1969) (Washington: United States Government Printing Office)
- Foreign Relations of the United States, 1947, Volume V, The Near East and Africa* (1972) (Washington: United States Government Printing Office)
- Foreign Relations of the United States, 1948, Volume III, Western Europe* (1974) (Washington: United States Government Printing Office)
- Foreign Relations of the United States, 1948, Volume IV, Eastern Europe, Soviet Union* (1974) (Washington: United States Government Printing Office)
- Foreign Relations of the United States, 1949, Volume VI, Near East, South Asia, Africa* (1977) (Washington: United States Government Printing Office)
- Foreign Relations of the United States, 1950, Volume V, Near East, South Asia, Africa* (1978) (Washington: United States Government Printing Office)
- Gaddis, John Lewis (1987) *The Long Peace, Inquiries Into the History of the Cold War* (New York, Oxford: Oxford University Press)
- Harris, George S. (1972) *Troubled Alliance, Turkish-American Problems in Historical Perspective, 1945-1971* (Stanford, California: Stanford University Press)
- Jones, Joseph M. (1955) *The Fifteen Weeks* (New York The Viking Press, New York, 1955.
- Kennan, George F/ LUKACS, John (1997) *George F. Kennan and the Origins of Containment, 1944-1946, The Kennan_Lukacs Correspondence* (Columbia: University of Missouri Press)
- Kolko, Joyce/Gabriel (1972) *The Limits of Power, the World and United States Foreign Policy, 1945-1954* (New York, London: Harper & Row Publishers)
- Laqueur, Walter Z. (1989) *The Soviet Union and the Middle East* (New York: Praeger Publishers)
- Leahy, William D (1950) *I Was There* (New York, London, Toronto: McGraw-Hill Book Company)
- Leiser, Gary (1990) "The Turkish Air Force, 1939-45: The Rise of a Minor Power" *Middle Eastern Studies, Volume 26, No 3, July.*
- Mcghee George C. (1997) *On the Frontline in the Cold War* (Westport, London: Praeger)
- Mcghee George C. (1990) *The US-Turkish-NATO-Middle East Connection* (New York: St. Martin's)
- "Public Roads Administration to Assist in Turkish Aid Roads Program" *The Department of State Bulletin, Volume XVII, Number 440, December 7* (1947) (Washington: United States Government Printing Office)
- Rubinstein, Alvin Z. (1960) *The Foreign Policy of the Soviet Union* (New York: Random House)
- The Turkish Aid Program*, (1948) (Washington: United States Government Printing Office)
- Truman, Harry S. (1956) *Memoirs, Volume Two, Years of Trial and Hope* (New York: Doubleday & Company)
- Truman Harry S. (1955) *Memoirs, Volume One, Year of Decisions* (New York: Doubleday & Company)

“Turkey,” Published 22 December, 1948, by Central Intelligence Agency, Truman Library, President’s Secretary’s Files, B File.

Türkiyede Marşal Planı 1/1/1955-31/3/1955, Türk Dışışleri Bakanlığı.

Ulus, 14 Mart 1947.

Vatan, 12 Mart 1947.

Vatan, March 6, 1948

Yalman, Ahmet Emin “Amerika İle İşbirliğimiz” *Vatan*, 11 Mart 1947.